

Kondor Katalin: Európa íj

2021 január 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Sosem gondoltam

,hogy megváltoznak a dolgok és cselekedetek, pusztán azért, mert beléptünk egy másik esztend?be.

Az id? a maga útján halad, s nem érdekli az ?rségváltás, amikor a múlt év átadja a stafétabotot az újnak. Az emberek többsége másképp gondolja. Sokan valamifajta új energiát kapnak az új esztend? beköszöntét?l, reményt, amely segít terveket kovácsolni, biztatást, hogy valami jó történik a következ? évben, s tovat?nnek a szomorú események. Olvasgattam az évfordulóhoz közeli nyilatkozatokat, amelyekben felt?n?en sok volt a konszenzusóhajtás. Magyar szóval szerettem volna leírni a konszenzus idegen kifejezést, mert van rá magyar szó, de lassan már eluralkodnak rajtunk az idegen szavak is, szinte észre sem vesszük. Nos, az év fordulója körül számos ismert ember, aki figyelemmel kíséri a politikai életet, a konszenzus szóval fejezte ki, hogy mire vágyna. Erre, konszenzusra, magyarán több egyetértésre a civil életben is és a politikában is.

Ismét civil szemmel, s nem a politikusok szemszögéb?l nézve elmélkednék a kifejezés valóságtartalmán. Kezdjük is az Európai Unió m?ködésével, hiszen ebben a közösségben élünk, napi csatározásaink zöme összefüggésben van az ott történtekkel. Ennek m?ködése a politikusok szerint az ellentétek egységén és harcán alapul. Talán nem tévedek, ha azt mondom, hogy mi, közélet iránt érdekl?d? polgárok az egységet alig, a harcot szinte naponta tapasztaljuk. Sokszor gondoltam arra, hogy nem ártana pszichológusok segítségét kérnünk ahhoz, hogy az örökös, szüntelen harcot kedvel?k lelkületét megértsük. Azt tapasztalom, hogy az emberek többsége nem szeret harcolni. F?képp nem az élet szinte minden percében. Mert a jelen életünk – már jó régen – másból sem áll, mint harcból. Világosan látjuk, hogy a harciasszemélyiségek ezt nagyon élvezik, kár, hogy eddig nem sikerült megtudnunk, miért jó az nekik, ha még a csip-csup ügyek tárgyalásakor is folyton harci pózt kell felvenniük. Egy kit?n? politikus ezt a harciasságot a minap a felajzott íj példáján keresztül szemléltette. Mondván, „az íj és a húrja ellentétes er?t fejtenek ki, s épp ez az ellentét adja meg az íj formáját és funkcióját.” Szép és jó hasonlat, amely szerint a két ellentétes irányú er? közötti feszültségben beálló harmónia hozza létre az egyensúlyt. A politikus szerint az Európai Unió is olyan, mint az íj. Az ellentétes er?k közötti harmónia tartja egyben. S ha az egyik vagy a másik véglet kizárólagosságra törekszik, úgy az EU elveszti formáját és funkcióját, megsz?nik annak lenni, ami.

Nos, semmi kétség, hogy hosszú vagy nagyon is hosszúnak t?n? id? óta érezzük az ellentétes er?k küzdelmét, de sajnos eddig talán sosem éreztük az ellentétes er?k közötti harmóniát. Az egyetértésóhajtást pedig végképp nem. Minden bizonnyal nem bennünk, civil emberekben van a hiba, hogy még véletlenül sem tapasztalunk az unió m?ködésében csöppnyi megegyezésre, a másik véleményének elfogadására utaló jelet, harmóniát meg végképp nem, hiszen ami nincs, azt nem lehet érezni. S ehhez azt is hozzáteszem, hogy a gy?lölet viszont számos vitában szinte tapintható volt a kezdetekt?l a mai napig.

A civil embereken pedig tagadhatatlanul, s már régen a harci fáradtságot, s?t a fásultságot észleljük, érezzük. S ez nem jó jel. Egy-egy uniós ülésr?l, tárgyalásról szóló újságcikk elolvasása után leginkább a depresszió hatalmasodhat el az emberen, meg valamiféle menekülési ösztön. Ezen nem lehet csodálkozni, hiszen például mi, magyarok a kezdetek óta a lenézettek, a folytonosan kioktatandók közé tartozunk, továbbá a méltatlanul vádoltak közé, mert a bennünket szüntelenül uniformizálni, megnevelni akaró, magukat hazug módon európai gondolkodóknak tartó véleményvezéreket cseppet sem érdeklik azok, akik másképp gondolkodnak. Annak ellenére sem, hogy nagyon jól tudják, mi, magyarok – néhány más országgal egyetemben – azért léptünk be az unióba, mert annak több alapító atyjával hasonlóan gondolkodtunk. De hol van már a tavalyi hó? Hol vannak már azok, akik nemzetek egyenrangú szövetségeként szerették volna látni az EU-t? Hol van itt a harmónia? Sehol sincsenek már az eredeti elképzelés hívei, pontosabban a kiátkozottak között vannak, vagy a temet?ben. Eszméikkel együtt temették el ?ket, meg a harmóniát.

Kíváncsi vagyok, létezik-e olyan – f?képp nyugaton él? – uniós polgár, aki felel?ssége teljes tudatában állítaná, hogy beleszólása van abba, miként éljen, milyen eszmét kövessen. Elcsalt választások, fenyegetések, kicsinyes hatalmi harcok jellemzik mindennapjainkat, belpolitikai csatákba beleavatkozó pénzemberek, titkos összeesküvések befolyásolják a kontinens politikai életét. No meg egyre inkább az állandósuló utcai összet?zések, merényletek, fegyveres rendbontások. (Mint hallhattuk, az új esztend? els? napjaiban is történt ilyen.) És – tetszik, nem tetszik – tehetetlenek vagyunk. Még a hazai ellenzékkel szemben is.

Kérdezem, sikerült-e például bármelyik hazugságukat hitelt érdeml?en megcáfolni, méltóképpen megbüntetni? Nem sikerült. Mint ahogy számos kérdésben sem sikerült egyetértésre jutni, de leggyakrabban még az álláspontokat minimálisan közelíteni sem. Az unióban sincs másképp, Európa egyes országainak véleménye végképp nem érdekli a testületet. Talán jó példa erre a migránsügy kezelése. Magyarországon a többség migrációellenes. Miért is átkoznak és próbálnak kicselezni bennünket folyton? Hát mert a migrációról másképp

vélekedünk. Hol van itt az egyetértés apró szikrája? Sehol. Hol van az országok szuverenitása? Sehol.

Nos, így látja ezt a magyar, s feltételezem meglehet?sen sok európai országban a civil társadalom gondolkodó többsége is. Csakhogy a folytonosan és álságosan konszenzust emleget? vezet?séget ez cseppet sem érdekli. Tényleg, normális ésszel gondolhatja-e azt akár egyetlen politikus is, hogy megegyezésre lehet például abban a kérdésben jutni, hogy fel kell adnunk nemzeti önállóságunkat? Vagy abban, hogy a terrorizmussal együtt kell élnünk? Hogy nézne ki egy ilyen egyetértés? Van egy tippem egyébként erre. Az iszlám országokból érkez?k, köztük a személyazonosságukat még csak igazolni sem képes, úgynevezett menekültek által lakott kerületekbe kell az uniós vezet?ket beköltöztetni. Próbaid?re. Ott éljenek együtt a terrorizmussal és a merényl?kkel. Konszenzusban.

Nem vitatható, hogy a medd? és felesleges viták hatalmas hasznos energiákat vesznek el a vitatkozóktól, miként az állampolgároktól is. Én azt látom, fáradnak az emberek. Nem csak itthon, külhonban is. Olyan életet szeretnének maguknak, amelyben nem kell folytonos harckészültségben állni, talán pontosabb, ha azt írom, nem szünet nélküli csatának képzelik az életüket, létezésük színhelyét meg nem csatatérnek. Bagdy Em?ke pszichológus zseniális megfogalmazásában: boldogsággyilkos kultúrában élünk, a materiális javak szerzésének bódulatában, ahol elvesznek, elt?nnek a mély emberi érzések, örömök. Nehéz lenne vele vitatkozni.

Voltak már olyan kijelentések az unióban – viszonylag régen –, hogy ha nagyon fontos ügyr?l van szó, a különböz? érdekeket képvisel? politikusok addig vitázzanak, amíg egyhangú döntés nem születik. Nekem nincs jó memóriám, ezért nem tudnék erre példát mondani. Viszont elképzelem, hogy már meg?szült és szakállt növesztett az összes vitatkozó fél, de a „konszenzus” csak nem akar megszületni. Viccet félretéve, nem ez jellemezte az elmúlt évet?

Tudjuk jól, szinte lehetetlen egyetérteni minden vitás kérdésben. Egyetértésre jutni viszont talán még abban is lehet, hogy nincs egyetértés. És a gy?lölködés szünetel. Ezt nevezném békességóhajtásnak.

Hiába szeretne s hiába óhajt tehát az emberek sokasága konszenzust, egyetértést – nevezzük bárhogy –, a csillagok állása egyel?re nem jelzi ezt. Már annak is örülhetnénk, ha legalább kompromisszumot tudnának kötni a politikában, szertea világon. Egyel?re a politikusok közhelyes újévi üzenetei sem jelzik ezt nekünk. Az EU soron következ? portugál elnöksége például arról biztosította a kontinenst, hogy terítéken tartják az uniós alapértékek és a jogállamiság nev? maszlagot. Angela Merkelt?l annyi telt, hogy kijelentette, nagyon nehéz év van mögöttünk, és reménnyel tekint az új évre. A legjobb üzenet a leend? amerikai first ladyt?l érkezett: „Mindenki oltassa be magát! Nem fog fájni, ígérem!”

Most aztán már tényleg megnyugodhatunk.

Kondor Katalin

(A szerz? újságíró)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló